

[Aksel Larsen.]

en pjece, der hedder „Fagbevægelsen i USA“. Det er et foredrag holdt i efteråret 1950 af Mrs. Eugenie Anderson, De Forenede Staters ambassadør i Danmark. Den er udgivet af Marshallmissionen i Danmark. Foredraget er holdt i en socialdemokratisk forening, og pjecen er mig bekendt udgivet ved forlaget „Fremad“'s hjælp, men for amerikanernes penge.

Her har jeg et hæfte, der hedder „Danmark økonomisk set“. Det er typografisk pragtfuldt udstyret, trykt på godt papir, udgivet af Arbejdernes Oplysningsforbund i Danmark, og der er et forord, der siger, at denne meget kostbare publikation er blevet muliggjort ved hjælp fra Marshalladministrationens herværende afdeling. Sagt med rene ord vil det sige, at det er amerikanerne, der har betalt omkostningerne ved udgivelsen af denne tryksag, som ikke sælges, men som er uddelt gratis af det danske socialdemokrati.

Her har vi det nyeste eksempel, den nylig udkomne bog „Stalins slaveleje“, udkommet på forlaget „Fremad“. Såvidt jeg kan se, er det ærede medlem hr. Lars M. Olsen ikke tilstede — det er i og for sig typisk, for hvorfor skulle han være her, når så mange andre er fraværende? —, ellers kunne det være interessant at høre det ærede medlems forklaring på denne historie. Bogen er efter offentlig oplysning trykt i 60 000 eksemplarer. Der er naturligvis ingen chance for at sælge dette makværk i et så stort oplag, heller ikke selvom boghandlerprisen kun er 4 kr. 50 øre. Størsteparten af oplaget er derfor udsendt til socialdemokratiske organisationer og til socialdemokratisk ledede fagforeninger med opfordring til at dele bogen gratis ud til medlemmerne. Jeg ved ikke, hvor mange hundrede tusinde kroner det har kostet at fremstille denne bog; det var det, jeg gerne ville have det ærede medlem hr. Lars M. Olsen skulle give oplysning om. Pengene har man fået fra amerikanerne, direkte eller indirekte, men naturligvis har man ikke i bogen givet nogen som helst oplysning om, at man har pengene fra fremmed magt.

Se, her har vi forklaringen på, at denne paragraf efter udvalgets enstemmige indstilling skal udgå. Det stemmer vi imod, for vi finder, at paragraffen var god, og den burde stå i loven, men det er jo typisk, at såsnart flertalspartierne i denne sal opdager, at noget, de havde tænkt sig at fæbrikere og ramme kommunisterne med, ikke kan bruges mod kommunisterne, men derimod

mod det danske socialdemokrati, og at det vil være meget generende for det danske socialdemokrati, så sletter man paragraffen.

Så er der § 103. Ja, det er vel af frygt for lovens berettigede anvendelse mod dem selv, at den atlantiske underdanigheds partier her i folketinget nu vil have slettet bestemmelsen om, at også medlemmerne af partier, der samarbejder med eventuel besættelsesmagt, skal straffes. Her som andetsteds lyser frygten for, at magtforholdene i Danmark skal ændre sig, og at de, man vil lave loven imod, kan komme til magten, ud af udvalgsarbejdet.

§ 105 er værnemagerparagraffen. Den er blevet forbløffende mild, og endnu mildere bliver den, når man udtrykkeligt undtager dem, der uden at indtage en ledende stilling har en væsentlig økonomisk interesse i en virksomhed, der laver værnemagerarbejde. Man siger nok i betænkningen, at dem kan man roligt udelade, for hvis de alene har ansvar som aktionærer og har holdt sig helt passive, eventuelt været imod, at virksomheden arbejdede for fremmed magt, kan de alligevel straffes efter stk. 1 i paragraffen. Det kan jeg ikke se, jeg har talt med mange jurister, som heller ikke kan se det, for i stk. 1 står der, at den, som på utilbørlig måde direkte eller gennem mellemlid i erhvervsmæssig henseende samarbejder med fjendtlig krigs- eller besættelsesmagt, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 8 år, og i stk. 2 står der i den nye formulering, at strafansvar efter stk. 1 kan pålægges enhver, der har haft en ledende stilling i vedkommende virksomhed. Man må undskylde mig, men det undtager direkte dem, som ikke har haft en ledende stilling, men som måske i kraft af en væsentlig økonomisk interesse i vedkommende virksomhed i virkeligheden har været bestemmende.

§ 106 taler om strafbare handlinger begået under besættelse. De skal straffes, men det kan formentlig først ske, efter at besættelsen er overstået. Så afhænger det uægtelig af, hvem der har sejret i krigen; det er det, der afgør, hvem der skal straffes; men hvad i alverden vil man så med denne paragraf?

§ 108 er overtaget fra den nugældende straffelov. Den er bemærkelsesværdig derved, at den udtrykkeligt fritager regeringen og myndighederne for strafansvar, hvis de spionerer for en fremmed magt eller muliggør fremmed magts efterretningstjenestes arbejde i Danmark. Det gør § 109 ikke. I § 109 står der i stk. 1, at

„den, som, uden at forholdet falder